

Arrest

nr. 254 201 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 december met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat I. ROOX verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te G. (Marokko) op [...]1979.

Op 22 maart 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 19 september 2016 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 30 september 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 29 maart 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 april 2017 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 5 oktober 2017 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 oktober 2017 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 24 april 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 16 mei 2018 diende verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 november 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 24 mei 2019 diende verzoeker een zesde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 14 november 2019 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 4 december 2019 diende verzoeker een zevende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 2 juni 2020 weigerde de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 juni 2020 diende verzoeker een achtste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van zijn schoonbroer van Nederlandse nationaliteit.

Op 12 november 2020 besloot de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie andermaal (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 254 200 van 7 mei 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 12 november 2020 legde de gemachtigde een inreisverbod (bijlage 13sexies) op.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Aan de Heer die verklaart te heten*1);
Naam : E. O. Voornaam: A.
geboortedatum: [...]1979 geboorteplaats : G.
nationaliteit: Marokko*

In voorkomend geval, alias:

*wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.
Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 12.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.*2)*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot acht maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van schoonbroer, die in het bezit is van de Spaanse nationaliteit en legaal in België verblijft. Zijn eerste zeven aanvragen, ingediend op 22.03.2016, 30.09.2016, 07.04.2017, 24.10.2017, 16.05.2018, 24.05.2019 en 04.12.2019, werden geweigerd op 19.09.2016, 29.03.2017, 05.10.2017, 20.04.2018, 14.11.2018, 14.11.2019 en 02.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de weigeringsbeslissing van 14.11.2019. Betrokkene ging tegen geen enkele van deze weigeringsbeslissingen in beroep en diende op 26.06.2020 een achtste aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene diende tot acht maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van schoonbroer, die in het bezit is van de Spaanse nationaliteit en legaal in België verblijft. Zijn eerste zeven aanvragen, ingediend op 22.03.2016, 30.09.2016, 07.04.2017, 24.10.2017, 16.05.2018, 24.05.2019 en 04.12.2019, werden geweigerd op 19.09.2016, 29.03.2017, 05.10.2017, 20.04.2018, 14.11.2018, 14.11.2019 en 02.06.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de weigeringsbeslissing van 14.11.2019. Betrokkene ging tegen geen enkele van deze weigeringsbeslissingen in beroep en diende op 26.06.2020 een achtste aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Betrokkene werd nochtans door de stad Gent aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van de afgifte van de bijlage 20. Verzoeker diende immers opnieuw een aanvraag gezinshereniging in opzichtsens zijn Nederlandse schoonbroer. Deze aanvraag werd opnieuw geweigerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende :

“Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.”

Betrokkene diende tot acht maal toe nagenoeg onmiddellijk tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van schoonbroer; die in het bezit is van de Spaanse nationaliteit (lees Nederlandse nationaliteit) en legaal in België verblijft.

....

Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtvoordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. “

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.”

Krachtens Artikel 74/11, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet, kan een beslissing tot verwijdering inderdaad gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 3 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren.

Er wordt nergens rekening gehouden met het feit dat verzoeker altijd in het bezit was van een attest van immatriculatie en dat hij steeds probeerde nieuwe documenten bij te brengen om aan de voorwaarde van artikel 47 Vw. te voldoen. Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Er werd eveneens een annulatieberoep ingediend tegen de weigeringsbeslissing dd. 12.11.2020, waarover tot op heden nog geen uitspraak werd gedaan. Momenteel is verzoeker dus nog altijd in afwachting van zijn hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar.

Door onmiddellijk de maximumtermijn op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat ‘het belang van de immigratiecontrole’ een zeer vaag begrip is dat verzoeker absoluut niet in de mogelijkheid stelt om de exacte reden te begrijpen waarom er in zijn geval niet werd gekozen voor een inreisverbod van kortere duur, maar er in tegendeel een inreisverbod met maximumduur werd opgelegd. ‘Het belang van de immigratiecontrole’ verantwoordt op zich niet waarom er geen inreisverbod van 1 of 2 jaar kan worden opgelegd.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.”

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals verzoeker terecht aanstipt, moet de gemachtigde zowel motiveren waarom het inreisverbod wordt opgelegd, als omtrent de duur van het inreisverbod. Ook moet de gemachtigde inderdaad bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. In casu moet de Raad vaststellen dat verzoeker voorbijgaat aan de basisredenen waarom het inreisverbod wordt opgelegd, nl. omdat op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° een inreisverbod wordt opgelegd omdat in de beslissing tot verwijdering voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, steunt het inreisverbod op de beslissing tot verwijdering van 12 november 2020. Uit het administratief dossier blijkt dat dit bevel om het grondgebied te verlaten inderdaad werd opgelegd zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Tegen deze beslissing diende verzoeker weliswaar een beroep in bij de Raad, doch de Raad heeft dit beroep verworpen bij arrest nr. 254 200 van 7 mei 2021. Het citaat dat verzoeker weergeeft voor het opleggen van het inreisverbod, heeft eerder betrekking op het feit dat de gemachtigde van oordeel is dat er een risico bestaat op onderduiken. Er wordt immers gewezen op “6°”, wat eigenlijk slaat op artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet, waarin de mogelijke gronden voor een risico op onderduiken worden weergegeven. Zoals gezegd kan het opleggen van het inreisverbod echter al afdoende gemotiveerd worden door het loutere motief dat in de beslissing tot verwijdering geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Wat betreft de duur van het inreisverbod, kan de Raad verzoeker in geen geval volgen dat er drie jaar wordt opgelegd *“om de reden dat verzoeker probeerde zijn verblijf te regulariseren”*. Waar de Raad de redenering nog zou kunnen volgen dat een verzoeker na een eerste bijlage 20 ervoor opteert geen beroep in te dienen en te voldoen aan de motieven door nieuwe documenten bij te brengen om alsnog aan te tonen dat hij aan de voorwaarde van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet voldoet, zoals hij aanvoert, kan de Raad die redenering in geen geval nog volgen als verzoeker overgaat tot het indienen van acht aanvragen én nooit enig beroep indienende tegen de zeven voorgaande bijlagen 20. In een dergelijke situatie kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

Waar verzoeker stelt dat geen rekening is gehouden door de gemachtigde met de specifieke omstandigheid dat verzoeker *“altijd in het bezit was van een attest van immatriculatie”*, kan de Raad niet volgen. Het feit dat het indienen van een aanvraag, en in verzoeker zijn geval acht aanvragen, aanleiding heeft gegeven tot het krijgen van een attest van immatriculatie maakt immers deel uit van het vastgestelde misbruik door de gemachtigde. Het is immers ook niet betwist dat verzoeker bij elke bijlage 20 zijn attest van immatriculatie heeft verloren. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om verzoeker ervan te verdenken een (tijdelijk precair) verblijfsrechtelijk voordeel te beogen, door het louter indienen van de talrijke aanvragen omdat het indienen van de aanvraag de afgifte van het attest van immatriculatie, tot gevolg heeft. Dit blijkt des te meer uit het feit dat verzoeker nooit een beroep indienende tegen de zeven voorgaande bijlagen 20.

Anders dan verzoeker stelt, kan de Raad niet aannemen dat uit de motieven van de beslissing niet kan begrepen worden waarom de gemachtigde een termijn van drie jaar heeft opgelegd. Wat betreft de termijn van drie jaar wijst de gemachtigde er immers op dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan talrijke eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ondanks de verstrekte informatie over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wijst de gemachtigde erop dat verzoeker al aan zijn achtste aanvraag om een verblijfskaart in functie van dezelfde schoonbroer toe is. De vorige zeven aanvragen werden telkenmale geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten met uitzondering van de bijlage 20 van 14 november 2019. Verzoeker diende geen beroep in tegen de eerste zeven bijlagen 20. De gemachtigde acht dit een vorm van misbruik van de procedure. Verder motiveert de gemachtigde de duur ook op grond van het feit dat verzoeker als volwassen persoon mag geacht worden een leven op te bouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, is er geen sprake van minderjarige kinderen en is er geen

medische problematiek. Rekening houdend met al die elementen acht de gemachtigde een termijn van drie jaar meer dan proportioneel. Hieruit blijkt wel degelijk een individueel onderzoek in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij werd rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Waar verzoeker nog stelt dat een verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole te vaag is en niet toestaat te begrijpen waarom niet gekozen wordt voor een kortere duur, gaat verzoeker eraan voorbij dat de zin aanvangt met "Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van ...". De duur van drie jaar stoelt dus op de voormelde motieven en niet alleen op het belang van de immigratiecontrole. De gemachtigde heeft ook niet de plicht te motiveren waarom geen kortere duur wordt opgelegd. Hij dient volgens de toepasselijke wetsbepaling enkel rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval en hij dient dit op een proportionele wijze te doen. De Raad kan alleen maar vaststellen dat daar in casu is aan voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien anders niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Verzoeker werd niet gehoord vooraleer er een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Om een schending van de hoorplicht vast te stellen is het bovendien niet nodig om aan te tonen dat de administratie daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de aangereikte elementen.

Het betreft veeleer een redelijkheids criterium waarbij het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor haar verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing."

De Raad kan verzoeker volgen dat de gemachtigde voor het opleggen van een inreisverbod er in principe toe gehouden is verzoeker te horen. Dit heeft in casu evenwel geen uitstaan met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch met artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, doch wel met het feit dat een dergelijk inreisverbod stoelt op artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. In casu wordt dus uitvoering gegeven aan het unierecht en het gaat om een beslissing die de belangen van verzoeker nadelig kan beïnvloeden, zodus geldt het hoorrecht.

In casu kan evenwel geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de huidige bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Die weigering tot gezinshereniging tussen verzoeker en zijn schoonbroer op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet volgt op een aanvraag waarin verzoeker de mogelijkheid had om alle volgens hem dienstige stukken voor te leggen waaruit kan blijken dat hij ten laste is van zijn schoonbroer of deel uitmaakt van diens gezin in het herkomstland. Hij kon in het kader van zijn aanvraag op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen opkomen. Het is ook niet betwist dat het al de achtste aanvraag betrof en verzoeker stelt zelf dat hij, aanvraag na aanvraag, probeerde nieuwe documenten bij te brengen om aan te tonen dat hij aan de voorwaarde van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet voldoet.

De Raad kan verder niet volgen dat verzoeker nog belang zou gehad hebben met een apart gehoor in het licht van het inreisverbod omdat hij ook in het geheel niet toelicht welke elementen hij had willen voorleggen die mogelijks tot een andere beslissing hadden kunnen aanleiding geven. Evenmin haalt verzoeker elementen aan die, zoals hij zelf stelt, nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor

de totstandkoming van de beslissing, en die nog niet gekend waren door de gemachtigde als gevolg van al die aanvragen.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is zomete onontvankelijk, minstens ongegrond.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de redelijkheidsplicht. Uit het betoog blijkt dat hij ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het derde middel toe als volgt:

“De verwerende partij dient in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Verzoeker woont reeds sinds 2016 samen met zijn schoonbroer.

Dat verzoeker bijgevolg een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM geniet. De handhaving van de bestreden beslissing zou betekenen dat verzoeker gescheiden moet leven van zijn familieleden en zijn privéleven wordt verscheurd en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven en privéleven.

Door geen rekening te houden met bovenvermelde elementen, werd artikel 74/13 Vw. en 8 EVRM geschonden.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte.

De negatieve impact van het inreisverbod op de relatie van verzoeker en zijn familie waarmee hij samenwoont, is prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident.

Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad evenmin toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel, ondanks de verwijzing in de bestreden beslissing, enkel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, hetgeen een inreisverbod niet is. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren in het kader van een beroep tegen een inreisverbod. Anderzijds kan wel aangenomen worden dat elementen als het familie- en gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind ook relevante specifieke omstandigheden zijn die relevant zijn voor de duur van het inreisverbod. De Raad moet evenwel herhalen dat blijkt dat de gemachtigde daar ook mee rekening heeft gehouden. Hij heeft immers vastgesteld dat verzoeker als volwassen persoon mag geacht worden een leven op te bouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van zijn schoonbroer, en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen, noch van een medische problematiek. Hiermee heeft de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak rekening gehouden voor het bepalen van de duur.

Ook wat betreft artikel 8 van het EVRM blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Er kan gezien het voorgaande, niet aangenomen worden dat de gemachtigde op onredelijke wijze die bijkomende elementen van afhankelijkheid niet heeft waargenomen tussen verzoeker en zijn schoonbroer.

Verzoeker wijst op het feit dat hij met het gezin van zijn schoonbroer reeds samenwoont sedert 2016. Dat op zich volstaat evenwel in geen geval om van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te spreken. In geen geval neemt de Raad aan dat het feit dat verzoeker gescheiden zou moeten leven van het gezin van zijn zus en schoonbroer onevenredige schade zou toebrengen aan diens gezinsleven en privéleven. Verzoeker weerlegt immers niet dat hij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven in het herkomstland kan opbouwen. De Raad volgt dan ook niet waar verzoeker meent dat het evident zou zijn dat het inreisverbod een negatieve impact zal hebben op zijn relatie met het gezin van zijn schoonbroer, in elk geval is niet aangetoond dat die eventuele impact disproportioneel zou zijn.

Waar verzoeker bedenkingen heeft bij de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen aangezien dit veeleer een theoretische mogelijkheid is, kan de Raad enigszins volgen gezien het bepaalde in artikel 74/12, § 3, laatste zin van de Vreemdelingenwet. De Raad moet evenwel vaststellen dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet heeft gesteund op een mogelijkheid tot het

verzoeken om een opschorting of opheffing. Waar verzoeker stelt dat hij in de praktijk ook geen garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied, is het evident dat men pas op het grondgebied opnieuw wordt toegelaten als men aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet.

Waar verzoeker stelt dat hij ondertussen "duurzaam verankerd" is in de Belgische samenleving, lijkt hij te doelen op zijn privéleven in België. Het EHRM benadrukt dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het EHRM vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8.

In casu echter kan verzoeker niet beschouwd worden als een gevestigde immigrant. Integendeel, zijn acht verzoeken tot vestiging in het kader van gezinshereniging werden afgewezen. Daarnaast blijkt niet dat verzoeker aantoonde sterke sociale banden met de Belgische samenleving te hebben opgebouwd, die zouden verantwoorden dat de gemachtigde geen toepassing maakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Evenmin neemt de Raad aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige wijze de beslissing heeft voorbereid of zich heeft gestoeld op een incorrecte feitenfinding. Noch blijkt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg blijkt ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES